

DO SKONANÍ V VĚKŮ

ŽANETA NEUŽILOVÁ

● ■ pointa

Do skonání věků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Žaneta Neužilová
Do skonání věků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DO SKONÁNÍ VĚKŮ

ŽANETA NEUŽILOVÁ

DO SKONÁNÍ VĚKŮ

ŽANETA NEUŽILOVÁ

● — pointa

Věnováno všem, kteří ve mě věří a dodávají mi tak odvalu.

PŘEDMLUVA

Když vznikala první slova následujícího textu, nikdy bych neřekla, že to dotáhnou až na knížku. Bylo to spíše takové malé rozptýlení, neaspirující na nic víc než jen na krátkou povídku. Ale příběhy žijí svým vlastním životem...

I když mi po krabicích, šuplících, zásuvkách leží hromady textů, které by mohly v přepsané podobě hravě strčit „Do skonání věků“ do kapsy, rozhodlo hlavně to, že jde o srdeční záležitost. Přiznám se bez mučení, že svět Melior Annis (MA) není z mé hlavy. Za všechno může stejnojmenná česká (!) textová internetová strategická online hra, kterou jsem měla čest hrát už v počátcích. (A ačkoliv jsem to nijak neplánovala, letos bylo 20. výročí prvního spuštění, což je další krásná souhra náhod.)

MA hodně ovlivnilo můj život. Věnovala jsem hře moře času, poznala zde spoustu úžasných lidí, se kterými se přátelím i v reálném životě. A tady se konečně dostávám k onomu osudnému krůčku. Když se něco stane každodenním pěkným (i ošklivým, když vám zrovna strategie úplně nevychází podle představ) zážitkem, jako psavec začnete popouštět uzdu fantazii a vymýšlíte si, jak by všechno to dění prožívaly bytosti, které při hraní využíváte při budování své provincie.

Psaní příběhu o Sal a Natanovi mne moc bavilo a doufám, že potěší i vás. Nemusíte se bát, že tomu nebudete rozumět. Knižka se dá přečíst jako jakákoliv běžná fantasy. Je plná hrdinů, magie, dobra, zla a různých bájných bytostí. Pokud se budete

chtít na základě četby dozvědět něco víc o MA, není nic lehčího než si hru zkusit zahrát, je stále aktivní.

Ještě bych chtěla něco dovysvětlit. Kniha „Do skonání věků“ je o snech, o hledání dobrodružství a o snaze prožít něco velkolepého. Je to moje vymazlená prvotina. Není to reklama ani pozlátko, jak vás nalákat ke hraní. Pro mne je to poděkování za příležitost být součástí skvělé komunity hráčů.

Velikánské poděkování patří také těm lidem, kteří vydání podpořili v předprodeji knihy na stránkách online nakladatelské služby Pointa.cz. Bez vás všech, bez báječných sponzorů (těm jsem neskonale vděčná) by knížka nevznikla. Těší mne, že jste mi věnovali svou důvěru. Je to pro mne velký závazek. Proto jsem knize dala maximum umění a talentu, co mám. Výsledek můžete posoudit sami.

Nedokázala bych to ale sama. Děkuji redaktorce Katce za shovívavost a trpělivost s mými nápady. Musím také poslat mnoho díky Zuzce, která jen na základě pár slovíček dokázala vytvořit nádhernou obálku vystihující celý příběh. Moje bezmezná vděčnost patří také korektorce Veronice, protože ze mě dokázala vymáčkout mnohem více talentu, než jsem si myslela, a pomohla mi k dokonalejšímu vyprávění. V neposlední řadě děkuji i Romaně, knihu kouzelně zhmotnila v podobě sazby.

Takže Lepší časy (latinsky *Melior Annis*) mohou začít...

Jo, abych nezapomněla: RiVale, díky za všechno.

Ještěrka z Jezdců Apokalypsy

PROLOG

Úkolem náhody je zamíchat karty života a pak je rozdat.

Svět Melior Annis povstal z popela a v popelu končí. Probouzí se do nového věku jako rozespálé ptáče. A jako bájný Fénix pokaždé roztáhne křídla a má jen jeden pokus k dlouhému letu přes osm bran až k Městu, kde v ohni završí svůj život. Podle legendy určují osud světa tři vyšší bytosti: dobrý král Godefroy vládnoucí Království, zlá tyranka Fiona ovládající Podzemní říši a neutrální barbar Ivar sídlící v Dálných zemích. Ti pak rozdělují svůj díl světa regentům a snaží se, aby jejich strana byla první, která ukořistí poklady nepřátelského Města. Regenti budují svá sídla, opevňují provincie, rekrutují vojska, nelítostně ničí nepřátele a v aliancích probírají nejlepší strategii. Každý chce zvítězit. Vítězí však jen jeden. Dobro, nebo Zlo? V tomto koloběhu se občas objeví dávná varovná proroctví o jiném konci...

KAPITOLA 1.

Unaveně zabodla hrot zkrvaveného meče do rozpálené písečné země a oběma rukama se opřela o záštitu. Poklekla na pískem obalené koleno, sklonila hlavu, položila ji na roztřesené ruce a zhluboka dýchala. Po náročném boji potřebovala zpomalit srdce, které tlouklo tak usilovně, až to bolelo. Raději zavřela oči, rozbolavělé mžouráním do nelítostných slunečních paprsků, aby zahнала mihotající se různobarevné skvrny. V duchu si řekla, že to bude jen na maličkou chvíli, než se vše uklidní. Víkala ticho, které se kolem ní rozhostilo. Mohla se věnovat pouze svým myšlenkám. A ty se teď stále vracely k tomu, jestli už toho všeho nebylo dost...

Již zklidněná se opět postavila a s ušklíbnutím si prohlížela nohy v páskových sandálech, které se vůbec nehodily pro bitvu na písečných dunách. Pokusila si otřít špičku chodidla o lýtko, jenomže zlatavého obyvatele pouště, smíšeného s krví a potem, se nezbavila. Žhavá zrnka, ostrá jako lazebníková břitva, jí nemilosrdně rozdírala měkkou kůži mezi prsty. Sprostě zaklela.

Odpornější než písek byl pach. Pach krve a smrti, který se usadil v každé nitce oděvu, v každém vlasu na hlavě. Bude trvat dlouho, než se ho zbaví. Po čase ustoupí a zanechá po sobě pouze vzpomínky. Ty možná vyblednou, avšak nikdy docela nezmizí. Stále a znova se bude budit s hrůzou v očích, s výkřikem na rtech...

Kapička potu pozvolna stékala po opálené tváři přes koutek rozpraskaných rtů k bradě, kde zůstala chvilku viset, až ji nakonec přemohla gravitace a ona dopadla na vyprahlou rozpálenou zem. Slunce nemilosrdně sálo všechnu dostupnou vláhu a měnilo poušť v místo žhavé smrti. V tuto hodinu se každý rozumný člověk snažil poušti vyhýbat. I žena se pozvolna chystala k odchodu, když jí na záda dopadla něčí těžká ruka.

Prudce se narovnal. Jak hloupě se nechala překvapit. Spěšně se otočila a uviděla vysokého šlachovitého muže, který v dlaních s dlouhými útlými prsty držel zakrvavělý meč, jehož špička mířila na její břicho. Automaticky sáhla po své zbrani a její hrot vmžiku směřoval na protivníkovu prsa.

Mužova sluncem ošlehaná tvář nevyjadřovala žádné emoce. Pouze přimhouřil jasné zelené oči a pátravě se ženě zadíval do očí barvy jantaru. Jeho oči však putovaly dál. Prohlížely si trochu rozčuchané husté tmavé vlasy protkané vyšisovanými rezavými pramínky, které měla žena stažené do copu. Jeho konec končil kdesi v mezírce mezi prsy v krapet vyzývavém výstřihu světlehnědé kožené zbroje. Snažil se podívat na trénovanou postavu zahalenou v krátké žluté plátěné tunice. Snad by obdivoval i její svalnaté, poněkud kratší nohy, ale zrak se mu stále vracel na konec ženiných vlasů. Olízl si drsným suchým jazykem rozpraskané rty, které by se byly usmívaly, kdyby to tolik nebolelo. Pomaličku sklonil zbraň.

Žena si všimla jeho pohledu, zvedla špičku meče a zakývala s ní muži před obličejem: „Kam si myslíš, že zíráš?“ Muž zatřepal hlavou, až se mu zavlnily světlé rozčuchané vlasy. Přikročila blíž, meč v její ruce se skoro dotýkal mužova obličjeje. Zkoumavě obdivovala mužovy plné rty a řezané rysy. Pak s úsměškem dodala: „Natane, kdybys měl sliny, kapaly by ti tolik, že by tu za chvíli rostly kytky. Zavři pusku, nebo ti tam vletí bludička.“

Čekala společníkovu vtipnou odpověď, jak bylo jeho dobrým zvykem, ale Natan očividně neměl chuť na žertování, takže se jen unaveně zeptal: „Co teď?“ Nebylo pochyb, co svou otázkou myslí. Pohled jí sklouzl kamsi k horizontu, kde, jak oba dobře věděli, stálo honosné Regentské město plné taveren, tržišť, domů a paláců.

Odpověděla: „Nevím. Vyhráli jsme, takže budou oslavy. Třeba konečně dostaneme pořádně zapláceno.“

Pobaveně zavrtěl hlavou: „Neříkalas, že je tohle poslední bitva?“

– „Ano, říkala.“

– „Takže z tebe bude usedlá panička s třema dětma?“

V očích mu zajiskřily šibalské plamínky. Odfrkla si. Tohle musela snášet pořád. Založ si rodinu! Jako by pro ženu nebylo lepší poslání. Se vzteklým švihnutím sklonila zbraň. Vycenila na svého dlouholetého přítele a kamaráda ve zbrani Natana zuby. Už si ani nepamatovala, kdy se poprvé setkali. Od onoho okamžiku uplynula hodně dlouhá doba.

Vytáhla z kožené brašny kus naolejovaného hadru a naučnými pohyby začala čistit čepel meče.

Natan svoji zbraň zlehka otřel o rukáv již hodně špinavé košile, zasunul meč do pochvy na boku a pomalu odcházel směrem k městu. Nejspíš měl na Salomeu počkat, ale boj ho natolik vyčerpal, že neměl sílu na jakékoliv diskuse. A bylo mu jasné, že Sal tu jeho připomínku o budoucím životě nenechá jen tak být.

Sal svoji zbraň čistila velice pečlivě, patrně i proto, že se se svými myšlenkami zatoulala hluboko do své minulosti. Vzpomněla si na dobu, kdy její největší tužbou bylo vlastnit meč ze skládané oceli s nádherným vzorem a vyhrát každý souboj. To všechno změnila nešťastná příhoda, která se odehrála daleko

odsud v jednom tmavém údolí plném smrti. Rozzlobeně lešti-
la ocel a v duchu si nadávala, že si ty ošklivé vzpomínky stá-
le připomíná. Důvodem byl nepopiratelný fakt, že ji to hodně
změnilo. Odevzdaně vzdychla a pokračovala ještě urputněji ve
svém díle.

Jakmile Salomea zbavila meč poslední krvavé skvrnky, za-
sunula ho do prostého koženého pouzdra a vydala se stejným
směrem jako její přítel. Myšlenky se jí bez počátku a bez cíle
rozletěly hlavou. Při marné snaze najít v nich smysl si neví-
mala, že kráčí středem bitevního pole. Nevšímal si mrtvých
světélkujících těl zohavených mocnou válečnou magií. Nevní-
mala těla lidí, kteří s ní bojovali ve stejné jednotce. Necítila
pach obrovských netvorů, jejichž zdechliny se pod vroucím po-
hledem slunce rychle rozkládaly. Dnes to byl skutečně masakr.
Regent provincie podcenil sílu nepřátelské armády. Přesto zví-
tězil. Snad kvůli pěšákům, možná to předurčili žoldáci. Kdo ví?

Ze zamyšlení Salomeu vytrhl lehký závan vzduchu. Smysly,
zdokonalené lety boje, byly na poplach. Nepatrný zvuk sem ne-
patřil, přece však byl velice známý. V poslední chvíli uskočila,
aby na místo, kde ještě před okamžikem stála, dopadlo obrov-
ské tělo zraněného draka. Srdce jí mocně tepalo v hrudi, pár
vteřin počkala, než se uklidní, zhluboka vydechla a pak obe-
zřetně přistoupila k umírající sani. Ta ztěžka sípala. Upírala
na ni zlatavé oči.

Pravou rukou opatrně draka pohladila po nozdrách. Bylo
by to hodně odvážné, nebýt vnitřního hlasu, který ji ujistil, že
zraněný tvor nemá dost síly, aby jí ublížil. Prohlédla mu hlu-
bokou ránu na krku, ze které pomalým čůrkem vytékala krev.
Zamračila se. Drakovi sama nedokáže pomoci. Do města je to
daleko, navíc přes poušť. Než by se vrátila s léčitелеm, už by tu
ležel mrtvý.

Podrbala ho na zlaté šupinaté hlavě a ztěžka zašeptala: „Mohu to urychlit.“ Saň obtížně oddechovala a zrak upírala neustále kamsi dozadu ke svému ocasu.

Salomea si s překvapením uvědomila, že uvnitř své hlavy cítí cizí přítomnost. Cosi neznámého se pouze zlehka dotklo jejich myšlenek a hned zase zmizelo. Ten chvilkový pocit rozdvojení s ní otrásl natolik, že si málem nevšimla, jak drak vyčerpaně zamrkal víčky a zlehka přikývl. Pak zavřel oči. S jakýmsi úlevným povzdechem položil hlavu na stranu, aby odhalil slabé místo bez šupin. Žena zašeptala: „Budiž ti Fiona milostiva.“ Jedním bodnutím do krku zvíře usmrtila. Z dračích očí na zem dopadly velké horké slzy, které se ve slunečním žáru okamžitě vypařily.

Kdyby nebyla Sal úplně vysílená a dehydrovaná, asi by se také rozbřečela. V bitvách nesla nejhůře chvíle, kdy umírali draci. Patřili mezi velice inteligentní tvory, kteří se dorozumívali především telepatii. Mladá žena jejich řeči dobře rozuměla. Nejednou už jako malá zašla do stájí, aby si s těmito moudrými tvory tajně povídala.

Otřela šarlatově zabarvený meč o drakův pancíř a zasunula jej do pochvy. Důkladnou očistu musí odložit. Pokud má Natana dohnat ještě před branami města, je nutné si pospíšet.

Byla už skoro na odchodu, když uslyšela nějaké slabé zapištění. Polekaně povytáhla meč z pochvy, ale potom uviděla, co se pohybuje pod dračím křídlem, a vrátila zbraň zpět do pouzdra. Nemohla uvěřit svým očím, protože se ven vybatolilo maličkáte dračí mládě. Takže ten mrtvý drak byl vlastně dračí matka. Proto se pořád dívala dozadu. Měla strach o své malé. Salomea se neubránila mateřským instinktům, holátko ostražitě zvedla a chtěla ho pomazlit.

V tom okamžiku jí mozkem projela ohromná bolest, která vystřelovala do celého těla. Měla co dělat, aby drače opatrně

položila na zem. Pak si už jen držela oba spánky. Upadla do horkého písku. Ačkoliv měla pocit, že leží na rozpáleném kovu, větší utrpení jí působila psychická bouře, kterou rozpoutalo dráče při pohledu na mrtvou matku. Napůl šílená dračím utrpením se pomalu plazila k malému tvorů, aby agónii zastavila. Mezitím se ze všech sil snažila postavit alespoň částečnou obranu před přívalem divoké psychické síly. Jakmile měla malého draka opět na dosah, zvedla se na kolena a zakryla mu výjev, který jej tolik trýznil. Bolest konečně polevila. Toho Salomea využila k zašeptání několika uklidňujících slov. Pomalu dráče hladila a svým tělem zabraňovala výhledu na mrtvou matku. Zvolna se uklidňovalo. Mentální útok pomalu odezníval.

Salomea zhluboka dýchala. Snažila si uspořádat chaotické myšlenky. Tak silnou psychickou vlnu u draků ještě nezažila. Zmateně hloubala nad tím, zda to mohlo být emocemi, které vyvolala smrt nejbližší bytosti. Další možností byl fakt, že se jednalo o divokého draka, jemuž prozatím výcvikáři nepotlačili silné telepatické schopnosti.

Žena pomaličku a s jistou dávkou něhy odváděla dráče přes pustinu dál od ležícího těla. Nervózně dumala nad tím, co může udělat. Pokud ho vydá městské strážci, bude dáno do péče výcvikářů. Nasadí malému obojek a stane se z něj další stroj na zabíjení, který nakonec umře stejně jako jeho matka v dalším boji. Nesmyslně brutálním, jako byl ten dnešní. Zatřásla hlavou, až se jí cop zavlnil kolem těla. „No a? Co je mi po nějakém hloupém zvířeti! Takových všude je!“ zakřičela na žhavé odpolední slunce a navztekane zamířila k městu. Vždycky, když se snažila někomu pomoci nebo projevila špetku soucitu, se to otočilo proti ní. Tu chybu už neudělá!

Dráče, vyděšené změnou v jejím hlase, tlumeně zakňučelo. Zastavilo se, chvíli vypadalo bezradně, nakonec se pomalu

vydalo za jediným živým tvorem, který mu věnoval poslední péči. Mezi malé nožky, obdařené obrovskými drápy, se mu neustále pletl ocas i křídla. Tento druh draka nebyl na chození uzpůsoben, takže jeho chůze byla spíše klopýtavá, místy velice neohrabaná. Dráče létat zatím neumělo, nebo lépe řečeno, ani se o to nepokusilo.

Salomea sprostě klela, nadávala na všechny a na všechno. Přesto pokaždé zastavila, aby ji mládě mohlo dohnat. „Tak si pospěš! Jinak nás oba to vedro zabije,“ odvětila mnohem vlídnějším hlasem. Neudržela se a při pohledu na neohrabanost malého zvířete se rozesmála. Dráče se pokusilo zrychlit a několikrát nemotorně upadlo. Žena se smála srdečným smíchem, až se jí řinuly horké slzy po tvářích. Všechna zloba byla ta tam. Salomea smířlivě potřásla rameny: „Teď už tě tady nemůžu nechat, co?“ Podrbala mládě po hlavě. To hrdelně zapředlo. Úplně jako kočka její babičky. Ten okamžik rozhodl o dalším osudu nevinně vyhlížejícího tvora.

Již společně vykročili dál. „Co s tebou? Do města tě vzít nemůžu. A na poušti nepřeziješ,“ dotazovala se už po několikáté dráčka, který právě objevil slast lidského pohlázení a neustále do ní drkal hlavou.

Kráčeli vyprahlou pustinou, Salomea se už ani nepotila, všechna vláha z jejího těla pomalu odcházela spolu s jejím horkým dechem.

Ještě ráno si dávala v hospodě poslední pivo před bitvou. To ovšem netušila, kde jejich dnešní pouť skončí. Oddíl se nechal vylákat hlouběji do pouště. Sice se jim podařilo jednotku štítonošů dohonit a vybít, ale za cenu toho, že se oddělili od hlavního voje. Netušila, kde skončili ostatní. Byla to hloupost, o tom nebylo pochyb, ačkoliv v té době bylo slunce za mraky.

Slunce už z ní vysávalo poslední zbytek sil. Náhle postřehla skalní masiv rýsující se kousek od města. Viděla husté lesy. V dále slyšela burácející vodopád. Nevědomky si olízla rozpraskané rty. V představách již cítila vlhkost vzduchu, jemný poprašek cákající z proudící vody. Rukama by zajela do trsů zelené trávy a vyvalila by se do pozdních paprsků zapadajícího slunce... Pálící pouštní slunce ji vrátilo zpět. Bezděčně se otrásla. Zrak jí padl na dráčka, který svou velikostí a nemotornými pohyby připomínal malé vlče. Vesele se zašklebila, protože se jí v hlavě vylíhlo elegantní a prosté řešení problému, jak dostat dráčka do města, aniž by je někdo odhalil.

Mnohem později kulhala špinavou ulicí veselícího se města a nevrle se mračila na vše a na všechny, které potkala cestou. Přesvědčit neodbytné mládě, že je pro něj nejlepší, aby zůstalo samo v lese, se ukázalo opravdu těžkým úkolem. Dráče za ní neustále chodilo, vyděšeně pištělo a nervózně mávalo žlutými křídly. Pozorovala jeho místy ochmýřené světle žluté tělíčko. Na hřbetě se mu rýsovaly zlatavé šupiny, jež jako zrcátka odrážely sluneční paprsky a osvětlovaly tak paseku barevnými skvrnkami. Dumala nad tím, o jaký druh draka jde. Vzhledem k tomu, že mnoho mláďat neviděla, to nemohla s jistotou určit. Z doslechu navíc věděla, že malí draci vůbec nemusí mít stejnou barvu jako dospělí. Dráče chodilo nervózně kolem ní a nenechalo si vymluvit, aby za ní nešlo dál do města. Několikrát jí netrpělivě šláplo na nohu. Jednou ji dokonce špičkou drápu škráblo do lýtka.

Nakonec si sedla na pařez a dlouze mu vysvětlovala, proč je to nutné. Nezapomněla ho přitom přesvědčovat, že se určitě vrátí a postará se o něj. Už v té chvíli totiž sama sobě slíbila, že pro

změnu může zase jednou nějaký ten život zachránit. Jeho matka by ho nenechala zemřít, takže ten úkol přešel na Salomeu.

Aby dráček nabral síly, ulovila mu zajíce. V duchu děkovala Natanovi, že jí ukázal, jak chytat zvěř do jednoduchých pastí. Zatímco mládě hltavě žralo, stále mu opakovala, že se určitě vrátí a že se nemá čeho bát.

Nebyla si jistá, jestli žlutý dráček úplně všemu porozuměl, ale při odchodu se otočila a viděla, že se prozatím položil do šťavnatého pažitů. Sem tam pohodil neposedným ocasem, zavrtěl drobnými oušky. Na rozloučenou hlasitě zafuněl a pak jen zavřel oči.

Město oproti poušti nabízelo chladný vzduch a příjemné osvěžení v podobě mírného vánku. Bylo plné zeleně, zahrad a paláců. Tedy ne úplně všude – i zde byly čtvrtě, kam byste sami nikdy nešli. Naštěstí byla většina města příjemná. Lidé bydleli v malých domečcích z nepálených cihel s barevnými omítkami. Obyvatelé své město plné úzkých uliček milovali, i přestože by ho mnozí cizinci nazvali špinavou dírou plnou bídy. Sal s Natanem postupně objevovali místní krásy, například bílý kamenný most, pod nímž protékala řeka. Moc lidí tam nechodilo a voda byla příjemně osvěžující. Ovšem v období, kdy přišlo, se změnila v hnědožlutou blátivou stoku, která zaplavila celé město. V té době raději sedávali v kasárnách, po tavernách, vyprávěli si veselé i smutné historky a věnovali se karbanu.

Nyní prolézala jednu zaplivanou hospodu za druhou a hledala Natana, kterého považovala za nejlepšího druha ve zbrani. Zнала ho téměř celý dospělý život. Za tu dobu se mezi nimi vytvořilo pevné pouto, přesto nikdy neměla odvahu vyptávat se na jeho minulost. Natan mluvil jazykem spodiny, ale ve chvílích, kdy přemýšlel nad nějakým problémem, nebo ve chvílích,

kdy byli úplně sami a diskutovali, dokázal Sal překvapit skvělými jazykovými schopnostmi. Chtě nechtě si musela přiznat, že ho má svým způsobem ráda, ačkoliv absolutně nechápala proč. Ten chlap byl neuvěřitelný magnet na problémy. Proslulý hazardní hráč, hodně mizerný zloděj a o to větší proutník. Jeho neustálý optimismus a sladký úsměv na dokonale oholené tváři dokázal dostat do postele téměř všechny ženy. Ten mizera toho uměl pořádně využívat. Začalo to pokaždé stejně – hospoda, dívka, tanec. Nevěděla, kde se naučil tančit. Tančil totiž dokonale a s tak ladnými pohyby, až měla pocit, že pozoruje divokou kočku, která si hraje s myší. Pak přišlo malé předvedení reflexů při házení nožem a rybička se už houpala na háčku. Jediný důvod, proč už se někde nehoupal on sám s oprátkou na krku, byl prostý – nechytily ho. Musela uznat, že jeho šermířské umění zachránilo i její život. Navíc to byl obětavý přítel. Takže nad jeho milostnými eskapádami a občasným přivýdělkem zlodějnou přivírala oči. Nikdo není dokonalý.

Neúspěšně prolezla další hospodu, jejíž štít hlásal, že se jmenuje U Zlomeného kopí. Nezbývalo než se vypravit do nejhorší části města. I zde se slavilo velké vítězství v bitvě. Ovšem pach ve vzduchu tu byl mnohem silnější a lidské pohledy mnohem nepříjemnější. Před okradením ji pravděpodobně chránilo jen to, že páchla hůř než většina žebráků tady. Ještě pořád se nestihla vykoupat. Při pohledu na ni každý usoudil, že už ji pravděpodobně někdo okradl a že už nemá nic, co by stálo za případné potíže s jejím mečem.

Natana našla pozdě v noci až skoro v poslední krčmě, která nesla příhodné jméno – Zatracenec. Seděl uprostřed lokálu a bavil všechny přítomné, včetně několika šenkýřek, nějakou jistě velmi zábavnou a smyšlenou historkou o svých dobrodružstvích.

Protlačila se až k němu a pevně mu stiskla rameno: „Musím s tebou mluvit. Hned!“ Překvapeně se obrátil, a jakmile ji spatřil, rozzářil se: „Krucíš, Sal! Kde jsi byla? Přišlaš o oslavu!“ Nakrčil nos: „To ses nemohla aspoň vykoupat? Co si tady o mně pomyslí? Kazíš mi dobrou pověst.“ Salomea si všimla, že se stihl nejen vykoupat, ale ještě navštívit krejčího, kadeřníka a hladce se oholit. Podívala se na chichotající se dámské osazenstvo a zaškaredila se. Už toho měla opravdu dost. Potíže s dráčetem, dlouhé hledání Natana... Tohle bude chtít rázné a rychlé jednání. S hrdelním zavrčením kamaráda chytila pevně za zelený kabátec a táhla ven: „Ty žádnou dobrou pověst nemáš. Jdeme!“ On se jen pobaveně usmíval na obecenstvo: „To víte, pánové. Ženy po mojí společnosti prostě touží. Nekoupala se a chce umejt záda.“ Lidé kolem propukli v hlasitý smích. Nejráději by ho dloubla mečem do žeber. Protočila oči a v duchu Natanovi spílala, že na podobné hrátky není příhodný čas. Podařilo se jí rozchechtaného a trochu opilého Natana odtáhnout na chodbu. Ťukla ho klouby zaťaté pěsti do hlavy: „Není čas na žerty. Vzpamatuj se a zapátřej ve svém dnes již malinkatém mozečku. Potřebuju vědět, co všechno žerou dráčata. Hlavně co ještě dalšího potřebují, aby přežila.“

Natan se dlouze nadechl, zamračil se, až se mu na čele objevila hluboká vráska, a poměrně rozhněvaně zmáčkl ženě rameno: „Sakra, a kvůli tomu mě rušíš v tom nejlepším? Krucíš, Sal! Proč?“ Už vůbec nevypadal opile. Sal mu vzdorovitě pohlédla do očí: „Jedno schovávám v lesích u města. Nechci, aby se dostalo do rukou výcvikářů.“

– „Dráče? Budiž ti Fiona milostiva, kdes ho splášila?“

– „To je na dlouhé povídání a já nemám čas. Slíbila jsem, že se k němu vrátím.“

– „Slíbilas? Drakovi? Nebylas moc dlouho na slunci?“

Salomea smetla z ramene jeho ruku. Docházela jí trpělivost. Zatařala pěsti a celá se napružila. Natan pomalu zvedl ruce ve smířlivém gestu: „Hej, Sal. Klídek, jo? To chce nějaký promejšlení. Můžem něco malého popít. Ty se vykoupeš. Uděláme si společný pohodlí a zase bude dobře.“ Spiklenecky na ni mrkl.

– „Myslím to vážně, Natane! Potřebuji vědět, co všechno potřebujou malí draci k životu. Ty jsi nějakou dobu pracoval u výcvikářů. Víš toho víc než já.“

– „Krucíš, Sal, mládě vydrží bez čerpání magie možná den dva a pak to začne bejt nebezpečný. Obzvlášť, pokud se bude muset během chladné noci zahřívát. Hádám, že maso užs mu dala...“ Odmlčel se, a když přikývla, pokračoval vážnějším hlasem: „Draci jsou tvorové divoké magie. Mohou ji čerpat ze země, z vody i ze vzduchu. Kdes sakra přišla k dráčeti? To mi musíš vyprávět!“ Podrbal se na hlavě a v náhlém osvětlení mysli vykřikl: „Pojď, znám tu jeden výbornej tichej podnik.“ „O tom nepochybuji,“ zamumlala Salomea nakvašeně, ale nechala se odtáhnout ven z krčmy.

Natan bez sebemenšího zaváhání procházel městským labyrintem uliček a průchodů. Sal se pořád ošívala, necítila se v téhle čtvrti vůbec příjemně. Pokaždé jí naskakovala husí kůže ze zdejších tmavých uliček. Nebyl tady slyšet dětský smích a vůbec... Bylo tu nějak mrtvolno. V noci se tu ozývaly podivné zvuky, výkřiky a strach nahánějící kvílení. Začala se urputně se škrabat na bříše a raději dýchat ústy, protože její vlastní odér už byl skutečně nesnesitelný. Obličej přitom křivila tak mistrně, že by svou ošklivostí zahanbila i starého orka. Doufala, že ji Natan zavede na nějaké hezké místo.

Dotyčný podnik byla tichá čajovna spojená s noclehárnou. Stačilo hodit majiteli pár mincí a hned měli klíče k pokojí v zadní části. Sal byla překvapená, kolik chodeb a místností